

דרך הרי"ף

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

מרשת צו | גיליון 22 | י' בניסן תשפ"ג

סעודה ראשונה

בשבת הגדול ניתן להשיג השגות גדולות שלוקחות עבודה של שנים בזמן קצר

השבת הבאה עלינו לטובה נקראת "שבת הגדול", מובא בשו"ע (או"ח תל, א) על שם הנס הגדול שהיה לבני ישראל בשבת הזו. הקב"ה אמר לבני ישראל כשהיו במצרים "בָּעֶשֶׂר לַחֹדֶשׁ הַזֶּה וַיִּקְחוּ לָהֶם אִישׁ שֶׁהָ לְבֵית אִבְתּוֹ שֶׁהָ לְבֵיתוֹ" (שמות יב, ג) כל משפחה תיקח שה ותקשור אותו לכרעי המיטה ויקריבו אותו קורבן לקב"ה, קורבן פסח. כך עשו בני ישראל ולקחו שה ואפילו שהיה האלוקים של ארץ מצרים, העבודה זרה של המצריים, עם ישראל במסירות נפש לקחו את השה הזה לקורבן לקב"ה ועל שם זה נקראת שבת זו "שבת הגדול" על שם הנס הגדול שהמצרים ראו שעם ישראל לוקח את העבודה זרה שלהם ולא עשו כלום.

צריך להקשות ולומר על הנס הזה קוראים לשבת הזו "שבת גדול", הרי היו לבני ישראל עוד הרבה ניסים והרבה נפלאות מעל הטבע ולא ראינו ולא מצאנו שלקחו איזה עניין לקדש שבת לדורי דורות, אלפי שנים עברו מאז שקרה הנס הזה ובני ישראל מקדשים את השבת הזו ושמים אותה כתר ועטרה לכל השבתות, מה כ"כ מיוחד בשבת זו על הנס שבני ישראל לקחו את השה לקורבן העבודה זרה של המצרים ומה הלימוד שעלינו ללמוד מדבר זה?

אלא אפשר לבאר ולומר, ידוע מה שהגמרא מספרת (ברכות סא:): לנו על רבי עקיבא כשלקחו אותו להריגה בסוף ימיו, באו תלמידיו ואמרו לו רבנו איך נראה אותך מת במצב הזה כך? אמר להם רבי עקיבא כל ימי חיקיתי לרגע הזה. ידוע שיהודי חייב לקיים מצוות והמצווה שהאדם מקיים חייבת להיות מושלמת על ידי שהאדם משעבד את הפנימיות ואת החיצוניות, את המחשבה את הרוח, את הכל האדם משעבד לקב"ה ועושה את זה בשלימות, וזו עבודה של שנים. רבי עקיבא אמר להם כל ימי, כל ימי השתדלתי ומסרתי נפש להגיע לדרגה הזו למסור את הנפש בכל כוחי ובכל המחשבה לשעבד את כל מה שיש לי למסירות נפש הזו למצווה.

וכך בכל מצווה שהאדם עושה עליו לעבוד על עצמו ולשעבד את כל מה שיש לו להשיג את המצווה טהורה וקדושה ולא פגומה. בני ישראל בארץ מצרים עבדו עבודה קשה והתרחקו מהתורה והמצוות, הגיעו למ"ט שערי טומאה. ופה בלי הכנות של חודשים ושנים כמו רבי עקיבא שאומר כל ימי עבדתי והייתי מצטער לקיים מצווה כמו שצריך. פה בני ישראל לוקחים את השה וברגע אחד משעבדים את עצמם ועושים את המצווה לשם שמיים בקדושה וברוממות הנפש גדולה

ביותר בלי עבודה של שנים רבות, ברגע אחד מגיעים לתכלית לשעבד את הפנימיות ואת החיצוניות, את הכל כדי להקריב את הקורבן לקב"ה. זו הייתה דרגה גדולה וגבוהה ביותר שהייתה בכוח של נס שבני ישראל הגיעו לתכלית בקורבן הפסח, לקחת את הקורבן במסירות נפש בלי עבודה של שנים להגיע לדרגה הזו.

אם כך, הנס בשבת הגדול היה שבני ישראל השיגו את ההשגה להקריב את קורבן פסח לטהר את כל מה שיש להם הפנימיות והחיצוניות, ברגע אחד מסרו נפש והגיעו לתכלית וזה הכוח של השבת הזו. אדם בכדי להגיע לדברים גדולים צריך עבודה גדולה, ופה בני ישראל בלי עבודה גדולה עם סיעתא דשמיא ובנס הגיעו לתכלית הזו ברגע אחד. לכן בשבת זו יש לאדם כוח להגיע לתכלית בלי עבודה גדולה לקיים את הפנימיות והחיצוניות במצווה בשלימות גדולה. וזה הכוח של המצווה הזו, עובדים שנים להשיג השגות גדולות שרק אחרי עמל גדול אדם מגיע לזה, אבל בשבת זו יש כוח להשיג בזמן קצר עבודה של שנים. וכל אדם שידע איך להכין את עצמו, לקדש את עצמו ולהידיבק בקב"ה בשבת זו, יכול להשיג השגות גדולות שלוקח שנים רבות להשיג, בשבת זו יש רוח משמיים מהקב"ה לקצר דרך ארוכה בדברים קטנים ולהגיע לשלימות ולתכלית הנרצה.

מי לא רוצה ישועה? מי לא רוצה רפואה?
מי לא רוצה את משה רבנו מליץ יוסף עלי בשמיים

ספר דברים
אנואמי מעשה רבנו

השבת זה הזמן בבקשת כבוד האדמו"ר רבנו יאשיהו יוסף פינטו שליט"א
זהו צו השעה כולם מזכים עוד שני חברים לקרא ספר דברים בשבת קודש
, ונזכה כולם לקדש שם שמיים ולקיים את דברי ה' זכרו תורת משה עבדי
ספר דברים צוואת משה רבנו זיע"א

סרקו את הברקוד החדש והצטרפו לקבוצה של כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

נפש הרי"ף

אדם צריך לדעת שמזמן מיותר שמשאירים אותו זמן מיותר, נוצרות כל הבעיות הגדולות ביותר. אדם צריך להשתדל שהיום שלו יהיה מלא, כל רגע פנוי שאדם לא עושה בו כלום, ואדם לא עושה בדבר הזה שום ענין, לא לומד, לא עובד, לא עושה עניינים שצריך לעשות, נהיה ואקום אצל האדם ואיפה שיש ואקום, שמה נכנסים דברים לא טובים.

המצריים למה זה לכם, והשיבו לשחטו לשם פסח במצוות ה' עלינו. והיו שיניהם קהות על ששוחטין את אלוהיהם ולא היו רשאים לומר להם דבר, ועל שם אותו הנס קוראין אותו שבת הגדול.

והנה קשה לנו מאוד, מדוע על דבר זה מקדשים שבת לדורי דורות ומכתירין אותה כשבת הגדול השבת המיוחדת מכל שבתות השנה, על נס אחד שקשרו את אלוהי מצרים למיטתם נהיה זיכרון כל כך גדול לדורי דורות?

קדש. ורחץ. כרפס. יחץ. מגיד. רחצה. מוציא מצה מרור כורך. שלחן עורך. צפון. ברוך. הלל נרצה.

הנה סימנים רבים נאמרו בסימן זה, ודרשו רבותינו הקדושים "קדש ורחץ" - כאשר בא האדם להוכיח את חברו ולהדריך את קהל ה' בדרך ה', צריך מתחילה שיקדש עצמו ולהתרחץ מכתמיו ופגמיו. ולהיות מורה דרך, צריך לטהר את עצמו לפני כן. "כרפס" ואם יחשוב מי אנוכי שאעמוד במקום גדולים לגדור נדר ולעמוד בפרץ, ישווה עצמו לכרפס עניו ושפל כאחד הירקות השפלים. צריך לדעת - "יחץ" שלא טוב לאדם להיות תמיד עניו, כי אם לחצאין כמה שנוגע לעניני עצמו הרשות בידו, אבל מה שנוגע לכבוד ה' צריך שהחלש יאמר גיבור אני. אז "מגיד רחצה" חייב להדריך בני ביתו ולהגיד להם רחצה רחצו. הזכו "מוציא מצה" ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה, ועיקר סיבת הגלות היא שיש בינינו שנאת חנם, על כן צריך להיזהר בראשונה להוציא מליבנו כל דבר הגורם מסה ומריבה ומחלוקת. "שנית" היסוד הגדול של קבלת יסורים באהבה, כי מאיתו יתברך לא תצא הרעות. והרעה גם כן טובה היא, רק שצפונה וטמונה ואין האדם רואה ומכיר בה, וזהו "מרור כורך" בין אם צרה ויגון אמצא, ובין אם "שולחן עורך" שהוא ההצלחה והעושר, עם כוס ישועות אשא תמיד אקרא בשם ה' כיון שיש לו יסוד מכח "צפון" שהטובה צפונה "ברך" וצריך לברכו בין על החסד ובין על המשפט. ואז "הלל נרצה" הילולו נרצה אצל ה' יתברך.

אגרא דכלה דוחקא - על דחיקת המחשבות הלא טובות שלא יעלו בחג מקבלים שכר

הגמרא אומרת (ברכות ו:): אמר אביי אגרא דכלה דוחקא המפרשים אומרים השבת שלפני החג, אגרא דכלה על הזמן שבאים לבית הכנסת לפני החג לשמוע דברי תורה מקבלים שכר על דוחקא הדוחק שיש בבית כנסת, שאנשים מצטופפים על זה מקבלים שכר, כך המפרשים מפרשים ואומרים. נבוא ונשאל מה עם לימוד התורה, למה על זה הגמרא לא אומרת שמקבלים שכר אלא רק על הדוחק שיש בבית המדרש, מה עם לימוד התורה, עמל התורה עליהם לא מקבלים שכר?

אלא אולי אפשר לפרש ולומר, בשבתות וימים טובים בזמן הכי גבוה פתאום עולים לאדם מחשבות של ענייני העולם הזה, מה עם הפרנסה, מה קורה עם המשפחה, כל הטרדות וכל הדברים שמפריעים לאדם, פתאום עולים לאדם ביום שבת ובימי החג. כל הטרדות וכל המחשבות זה הזמן שהיצר הרע מעלה אותן לאדם בדעתו. אם כך נפרש אגרא דכלה על מה מקבלים את השכר בחג, על דוחקא על זה שאדם שומע מוסר והלכה ומכין את הנפש שלו לדחוק את המחשבות הלא טובות, לדחוק את היצר הרע שלא יכנס בתוכו ויפיל אותו בנפש, על זה מקבלים שכר שהאדם מכין את עצמו.

צריך לדעת שזו עבודת היצר הרע לחכות לזמנים שהאדם מחזק את עצמו ומתעלה, ושם להפריע לאדם בטרדות ומחשבות לא טובות. לכן השבת שלפני החג כמה שהאדם יותר מתחזק באמונה, ביראת שמים ומכין את עצמו לקראת החג ולקראת היום הקדוש, עושה את עצמו כלי קיבול לקבל את החג על זה מקבל שכר שמכניע את היצר הרע שלא יקלקל ויפריע לו בנפש שלו.

שבת הגדול.

מובא בטור (או"ח סימן ת"ל): שבת שלפני הפסח קוראין אותו שבת הגדול, והטעם לפי שנעשה בו נס גדול וכו' ציוה הקב"ה את ישראל שיקחו כל אחד מה לפסח ויקשרו אותו לכרעי המיטה, ושאלום

שניית הדיין

שאלה

כבוד הרב, אני חוזרת בתשובה, הבת שלי הצעירה נמצאת באוסטרליה והבן נמצא בארץ ישראל שניהם רווקים הם לא בדרך השם עדיין, ואני מנסה לשכנע אותם שבפסח ישמרו משהו. האם כבוד הרב יכול לתת לי עצה, לפחות מצוה או שתיים שאני אבקש מהם שהם יקפידו עליהם ביותר בפסח לפחות שלא יהרסו את הכל?

תשובה:

קודם כל תפילות של אמא שהאמא תתפלל על הילדים, יש כוח גדול לתפילות של האמא להכניע את הלב של הילדים לקיים תורה ומצוות. התפילות של האמא חזקות ויש בזה כוח עצום, כוח עצום, כוח עצום.

דבר שני, שהאמא תבקש ותתחנן שלא יאכלו חמץ "כי כל איכל חמץ ונקרתה הנפש ההוא" (שמות יב, טו) זה דבר חמור ביותר, אכילת חמץ זה דבר קשה ביותר. לבקש מהילדים בדמעות של אמא שלא יאכלו חמץ, זה הדבר הראשון.

של דבר מסויים, כל האהבות והדברים שהאדם מקדש לעצמו, יש כוח בשבת הקרובה למחוק את הכל מהלב של האדם.

עבודה זרה זה לא דווקא להשתחוות לפסל או לשמש, עבודה זרה זה שהאדם לוקח דבר זר חוץ מאלוקים ולשעבד את עצמו לאותו דבר. אדם שרץ כל החיים אחרי הכסף והכסף בשבילו כמו אלוקים, נקרא עובד עבודה זרה. אדם שקם בבוקר וחי את התאוות, חי דברים לא טובים ולא הנוגים בשבילו זו עבודה זרה, האמונה והחיבור של האדם בחיים צריכים להיות רק בקב"ה. הכוח של שבת הגדול זה למחוק מהאדם את העבודה זרה, את הדבר הלא אמיתי שהאדם משועבד אליה.

במשך השנה אדם שרגיל למשהו מסויים קשה לו להתנתק מזה, יום רודף יום והטבע נהיה יותר חזק, נהיה על האדם "עול הרעיון" שנכנס לאיזה רעיון וזה נהיה עליו כעול וכמשקולת על הראש שלו מכביד על הנשמה שלו וקשה לו להתנתק מזה כי ההרגל נהיה כבר טבע וחלק מהאדם וקשה לאדם להשתחרר מעבודות זרות כאלו. במשך השנה לבוא לאדם ולהגיד לו להפסיק את הטבע שהוא עושה, להפסיק להתנהג כך וכך קשה לאדם להתנתק מזה למרות שידוע שהוא טועה ועושה דבר לא טוב, למרות שמה שהוא עושה יוביל אותו לניהנום ולמקום לא טוב, אבל קשה לו להתנתק. הכוח בשבת הקרובה שבת הגדול למחוק כל מיני יצרים וטבעים שהאדם התרגל אליהם במשך החיים למחוק בשבת אחת.

**אלפים נכר הצטרפו!
ומה איתכם?**

חפשו אותנו: ספר דברים

לקבלת הספר: *8260

חפשו: ספר הישועות - ספר דברים

הכוח של שבת הגדול למחוק את ההרגלים והטבעים הלא טובים שהאדם משועבד להם.

השבת הקרובה נקראת "שבת הגדול" כל המפרשים מקשים ואומרים מה הייחודיות בשבת זו שנקראה בשם זה, מה המעלות והיסודות הגדולים שטמונים בשבת זו? אז חז"ל עונים ומפרשים לנו כך, ידוע שבני ישראל היו במצרים מאתיים ועשר שנים, בני ישראל היו צריכים להיות במצרים ארבע מאות שנה, אבל הקב"ה צמצם את הזמן של השעבוד למאתיים ועשר שנים, כאב ושעבוד של ארבע מאות שנה הקב"ה דחק אותו למאתיים ועשר שנים. בסוף המאתיים ועשר שנים הגיעו בני ישראל למ"ט שערי טומאה דבר שהיה מסוכן מאוד, עוד קצת והיו נכנסים ח"ו לשער הנ"ל של שערי הטומאה ואז לא היו יכולים לצאת מזה לעולם.

חז"ל אומרים לנו שיש י"ב מזלות כנגד החודשים והסמל של חודש ניסן זה טלה, המצרים היו עובדים לטלה שהיה האלוקים שלהם, העבודה זרה שלהם. המצרים קידשו את הטלה שהוא יהיה האלוקים שלהם, להבדיל כמו שאנחנו עובדים את הקב"ה יש כל מיני עמים שעובדים כל מיני דברים בטלים עבודות זרות, אצל המצרים זה היה הטלה כי הוא סמל של חודש ניסן והוא ראש של החודשים והן לקחו אותו ועבדו אותו.

ערב שבת קודש לפני הגאולה, הקב"ה קורא למשה רבנו ואומר לו שילך ויאמר לכל בני ישראל שיקחו את הטלה ויקשרו אותו לרגלים של המיטה. בני ישראל שהיו עבדים של המצרים סיכנו את עצמם ולקחו את הטלה שהיה האלוקים של המצרים מבלי לפחד וקשרו אותו לכרעי המיטה. הבכורות היו הכהנים של המצרים והאחרים על העבודה הזרה על הטלה שהיה סמל של ראש החודשים ניסן והבכור הוא הראש של המשפחה, לכן הוא היה הרב והכהן של אותה משפחה לעבוד את הטלה.

באו הבכורות לבני ישראל ושאלו אותם מה הם עושים ולמה הם קושרים את הטלה לכרעי המיטה, ענו בני ישראל לבכורות שהקב"ה עומד לגאול אותנו ואתם הבכורות עתידים למות. הבכורות שמעו את זה ונכנס בהם פחד, רצו ישר להורים שלהם וסיפרו להם שהקב"ה עומד להרוג את כולם ושנשחרר את בני ישראל מהר מצרים. ההורים של הבכורות לא האמינו לזה, אמרו להם שבני ישראל עבדים שלהם והם לא משחררים אותם.

שש מאות אלף בכורות היו למצרים, כשראו שההורים לא מקשיבים להם, קמו והתחילו לריב עם ההורים שלהם והרגו אותם וזה מה שאנחנו אומרים בתפילה "למַה מִצְרַיִם בְּבִקְרֵיהֶם" (תהילים קלו, י) הבכורות היכו את המצרים את ההורים שלהם. באותה שבת כל האמונה שלהם והתפיסה של המצרים שהאלוקים שלהם זה הטלה והבכורות הם הכהנים והרבנים שלהם, נפלה והתרסקה ברגע אחד. הבכורות הרגו את ההורים שלהם והפסיקו להאמין בטלה, בעבודה זרה שלהם. אחרי כמה ימים הייתה מכת בכורות וכל השש מאות אלף בכורות אלו כולם מתו, ולמחרת הייתה יציאת מצרים.

בשבת הגדול קרה יסוד גדול, דבר שהמצרים האמינו בו וקידשו אותו קדושה גדולה ביותר קרס ואחרי שזה קרס, באה הגאולה הגדולה של בני ישראל. לכן בשבת הגדול יש כוח גדול למחוק את כל האמונות טפלות, הדברים לא אמיתיים שיש בתוך האדם. אנחנו חיים בעולם שכל אדם מקדש לעצמו משהו, יש אדם שמקדש לעצמו את הכסף, יש אדם שמקדש לעצמו כישופים, יש אדם שמקדש לעצמו אהבה

שבת שלפני פסח נקראת שבת הגדול. וידע האדם ששבת זו בעלת מעלות גדולות, וכל הנס של גאולת מצרים משפיע מאותה שבת, ולכן יקדש את השבת הזאת ביותר לדבקות בהקב"ה. ובכל קהילה הרב יתן שיחת מוסר בליל שבת בדברי תורה בפרשת השבוע, ובתפילת שחרית החכם שבאותו בית מדרש ידבר בענייני מוסר וחיוק על ימי הפסח, למען ידעו האבות והבנים כוח ומעלת הימים המסוגלים של ימי הפסח. ובזמן המנחה יאספו כל העדה, והחכם שבהם ימסור דרשת שבת הגדול, הלכות ומנהגים. ועל האדם לדעת, אפילו שלמד ולומד ומלמד, יש כוח וסגולות נוראות לדרשת שבת הגדול, ואין בית מדרש בלי חידוש. וכל ירא שמיים יקפיד להיות בדרשת שבת הגדול.

ובשכר שנתתי לך את החבית עם הזהב, החבית השנייה תשמור לי אותה.

וכך אותו אדם מזה שהוא יושב והיה עומד ומקיים את דברי האוהב ישראל מאפסא, ואומר "וּנְצַעֵק אֶל ה' וַיִּשְׁמַע קְלִנּוֹ", והוא צעק, אותו גוי חיפש בכל הכפר כולו מישהו ער, לא מצא אף אחד. בית אחד היה בו אור דלוק והיה נשמע בו רעש, זה הבית של בעל החנות שהיה שוכר מהפריץ, ששם היה מוכר שיכר, שם היה מוכר יין, בית מרוח. מזה שהוא היה ער וצעק "וּנְצַעֵק אֶל ה' וַיִּשְׁמַע קְלִנּוֹ", משם אותו גוי הביא לו את הכד בשבילו מלא באבנים טובות, לשמור, וכד שני, שיתפרנס ויהיה בשבילו.

מה עשה למחרת החג אותו יהודי, הלך לפרץ, לא רק שילם את השכירות אלא קנה לעצמו את בית המרוח ונהיה עשיר גדול, לא חסר מיזו כלום.

אחרי החג הוא הלך לאוהב ישראל מאפסא וקיבל ברכה והאוהב יש ראל מאפסא שיבח והילל ואמר את הסגולות ואת המעלות הגדולות שיש במה שאומרים בהגדה של פסח "וּנְצַעֵק אֶל ה' וַיִּשְׁמַע קְלִנּוֹ".

כמה סגולות וכמה כוחות יש במעשה הזה, וצדיקים גדולים היו כל שנה מספרים את הסיפור הזה בשבת הגדול, בערב פסח, שיש בסיפור הזה כוח וסגולות עצומות.

וכל יהודי צריך לדעת, בהגדה של פסח, כל פרט, כל דבר קטן שאדם שם את דעתו, כמה פרטים קטנים יש, כמה פרטים שכל פרט יש בו כוח עצום, כל דבר קטן יש לו כוח עצום לשנות את כל המהות של האדם מקצה לקצה.

כל אדם צריך לדעת שיש, אין לך אדם שאין לו נְשֵׂאִין (אבות ד, ג), לכל אדם יש נְשֵׂאִין, לכל אדם יש רגע אחד, שאם ברגע הזה אדם יודע לתפוס את עצמו ויודע להחזיק את הרגע הנכון, הוא יכול להגיע להשגות ולדברים נשגבים ולדברים עצומים שאין להם שני. יש לנו את הכוחות הגדולים, הקב"ה נתן אותנו בדור, שהדור הזה הוא דור לא פשוט. מצד אחד, אין כלום, ומצד אחד יש הכל. לא היה דור שהיה דור כמו הדור הזה, זה דור שאדם יכול להשיג בו בקלות השגות עצומות והשגות נשגבות שאין להן שני.

ידוע שבילי הסדר אפשר להשיג השגות עצומות ברוחניות ובגשמיות. יש סיפור שהוא סגולה לספר אותו על ה"אוהב ישראל" מאפסא, האוהב ישראל מאפסא היה קודש קודשים, היה תלמיד של רבנו ה"נועם אלימלך" שהיה מלאך השם צבאות.

היה איזה אדם שהיה שוכר בית מרוח מהפריץ של העיר, ובאותן תקופות הפריצים היו קשים ורעים, ומי שלא היה משלם את השכירות, הם היו מוציאים אותו להורג. לא היה בית סוהר, לא היה אף דבר, הפריץ היה מוציא להורג, למען יראו ויראו את מי שלא משלם את השכירות של הדברים שהוא היה שוכר.

והיהודי הזה היה בצער גדול, עברה שנה ולא שילם את ההוצאות של הבית מרוח, את השכירות, והוא ידע, יום אחרי החג, אם הוא לא ישלם, הפריץ יוציא אותו להריגה, הפריץ יהרוג אותו, ויעשה שפטים בכל משפחתו. הוא היה בצער גדול, הוא אמר, אני אלך לאוהב ישראל מאפסא לקבל ממנו ברכה, לקבל ממנו עצה מה לעשות. זה סכנה, זה צער, זה דבר מסוכן ביותר. בפרוטות המעטות שנשארו לו, הלך בדרך רחוקה, להגיע לבית של האוהב ישראל מאפסא בשבת הגדול, לבקש ממנו עצה, ברכה, מה עשות.

הגיע לאוהב ישראל מאפסא, והוא שמע את האוהב ישראל מאפסא אומר בדרשה של "שבת הגדול", שמתני שמגיעים בהגדה של פסח "וּנְצַעֵק אֶל ה' וַיִּשְׁמַע קְלִנּוֹ" (במדבר כ, טז), להתפלל ולצעוק ולבקש את זה חזק, ולומר את זה בצורה חזקה ביותר, ולבקש על כל הישועות, על כל הדברים, על כל הבעיות שיש, לבקש מהקב"ה.

הוא שמע את זה וקיבל על עצמו שמתני שיגיע בהגדה של פסח "וּנְצַעֵק אֶל ה' וַיִּשְׁמַע קְלִנּוֹ", הוא יצעק ויתפלל ויגיד את זה בצורה חזקה ביותר. ניסה להיכנס לאוהב ישראל מאפסא ביחידות במוצאי שבת, אבל לא היה יכולת, אוהב ישראל מאפסא היה מכן את עצמו לליל הסדר, בקדושה, בטהרה, לא היה לו מציאות להיכנס לאוהב ישראל מאפסא.

הוא חזר לביתו כל הדרך, לא הספיק לראות את רבו, לא נכנס לרבו, אבל הוא שמע מהרב שלו את הדרשה שהאוהב ישראל מאפסא אמר, שמתני שאומרים "וּנְצַעֵק אֶל ה' וַיִּשְׁמַע קְלִנּוֹ", זה מקום שיש בו הרבה כוחות ואפשר לבקש שם הרבה בקשות והקב"ה עונה.

אשתו שאלה אותו, מה הרב אמר. הוא אמר לה, לא נכנסתי לרב, אבל יש לי דבר מה לעשות בשם הרב. אשתו סמכה עליו. הגיעו להגדה של פסח, כולו יושב בשמחה, כל הדאגות שהיו לו איך ישלם במוצאי החג, הוא לא דאג, לא חשב, הוא השאיר את זה בידי הקב"ה.

איך שהגיעו להגדה של פסח "וּנְצַעֵק אֶל ה'", התחיל לצעוק חזק, "וּנְצַעֵק אֶל ה' וַיִּשְׁמַע קְלִנּוֹ", הוא צעק וכיון והתפלל להקב"ה שיושיע אותו, שהוא יוכל לשלם לפרץ את החוב של השכירות, של הבית מרוח, וצעק את זה בקול, בכונות, כמו שהאוהב ישראל מאפסא אמר בשיעור, בשבת הגדול, בדרשה, הוא כולו היה בקדושה, בטהרה ובתמימות גדולה אומר את הדברים.

איך שהוא סיים לומר "וּנְצַעֵק אֶל ה' וַיִּשְׁמַע קְלִנּוֹ", הוא שומע דפיקות בדלת. הוא פותח את הדלת, הוא רואה גוי כולו מגואל מדם ויש לו ביד שתי חביות. שאל אותו, מה אתה רוצה, מה יש. אמר לו אותו גוי, שאשתו הכעיסה אותו הלילה והוא לקח סכין והרג אותה ותיכף הוא יודע שהמשטרה תבוא ותתפוס אותו, והוא רוצה שהיהודי ישמור לו את החביות, חבית אחת, כד אחד שמלא בזהב, אמר לו זה שלך,

